

BÖDECS LÁSZLÓ

A szabadság vége, régmúlt, péntek

Ránk sötétedik, holott nyár van,
így ez már az éjszaka, mégis kezdete dolgoknak.
Nagyváros a terünk, fényár, félhomály,
nem meglepő, nem látszanak a csillagok.

Illatfelhőnk, ez a gőzös borkorona, ragyog,
a combod, a karom, az akarat,
farkasok vagy inkább oroszlánok ébrednek így,
megint milyen meleg van, éhesek vagyunk.

Le kéne dugnom valamit a torkán,
felnyúlni testnyílásokon,
tág erek és pupillák feszülnek egymásnak,
és egyre közelebb a búcsúzások.

Közel húzom, simul, mind ilyenek, mint mi,
és mennyiszer láttam másokon kívülről,
nem mernek szembenézni vele – a nyár,
leginkább: hónapos pillangók haláltánca,

szóval csak csókot adok a homlokára,
és nézünk, ne adjunk az ostobákra,
összedugjuk buta kis fejünk,
verset olvasunk, hintáznunk megyünk.

Légy türelmes, ha az vagy,
kiásom majd a sírod, felforgatom a csontjaid,
én is belehalok, ha nem bírod ki holnapig,
hogy ne maradjunk szabadnak.

Teregetés, szombat

Szombat este van, nyolc óra múlt, már sötétedik lassan.
Mozduljak, ne mozduljak, menjek még valahová?
A múltó órák alattomosan kúsznak a lakásban,
akár a plafonon változó árnyék.

Termékeny nap volt ez is, vásároltam, több koldus leszóltott,
több szép lány is szívott cigarettát mellettem, a közelemben, padokon.
Nincs baj ezzel, csak rájuk kell nézmem,
és szinte már érzem a hajuk illatát.

Jó, hogy mindenkié más, de azért inkább mégis ugyanolyan.
Csak ne jusson eszembe, hazaértem. Kiteregetem a ruhákat,
az edzéstől és a szűrő napfénytől lomhán nyílik már a szemem,
a hátam, a nyakam csupa görcs, nehezen mozog az állkapcsom,
mintha lassan már maga a biológia bírna hallgatásra.

Csak ne jusson eszembe, hogy van,
hogy szeretem hallani a hangját,
érdeklődni, hogyan tölti valahol, valakivel a napokat.

Mire gondol, gondolt-e rám,
éppen olyan lényegtelen lehetek most,
mint egy nyári, Balaton-parti gondolat.

Már azt hiszem néha, nem is létezel.
Mint messzi, díszkövezett térre, úgy gondolok rád.
Ahogy megyek rajta, távolról nézem az embereket,
középen a szökőkutat.

Felidézem hegyek közt morajló folyók, patakok zúgását,
távolodom, és egyre csendesebbek, amerre jöttem,
arra megyek, és ez már rövidnek tűnik fel,
mint általában a visszautak.

Az utcákon még éppen viszonylagos nyugalom van,
eszembe jutnak a barátaim,
remélem, hogy ők most jól érzik magukat,
elmosolyodom, ha az arcukra gondolok,

el kéne mennem valahová, mesélni valakinek,
csak nem tudom, mit mesélnék.

Csak eszembe ne jusson,
odakint kezdődik nemsokára az éjszaka,
csordultig töltik a körút menti kocsmákat,
hangosak és unalmasak lesznek, olyanok, mint mindig,
valahová mennem kéne, hogy nyugtom legyen,
feloldódni, feloldani, hogy mindez velünk történik,
kinézni az ablakon, vagy beszédni a zoknikat.

III.

Dinasztiám, ha lesz, én az első generáció vagyok.
Szüleim kezdettől fogva a legjobb iskolákban tanítottak,
nem tudhatták, nem mondták, mi lesz belőlem,
képességeimben bíztak, és akarhattak ők is
talán hátrahagyni valamit a jövőben.

A hadművészeti stúdiumok során hamar megtanították
a legjobb taktikákat, a hadszíntéri statisztikát,
mégsem lehetett felkészíteni, és az első alkalommal
még meglepődtem a fehér csonton, a roncsolt húson,
az emberhalmokon, nem mondták el, és senki nem tudhatja biztosan,
hogy a társak közül a közeliak is éppúgy halandók,

hogy a közkatonák és a lovak hogyan véreznek,
milyen a végtelenbe tartó, üveges tekintet,
és minden bizonytalansággal a feltört koponyákban
az utolsó ép gondolat, éppen egy hasonló család képe.

Hűvös az éjjel, de a magas máglyák felől a tábor végéből
hő áramlik, és hozza magával az ismerős, pokoli szagot.
Valamivel messzebb egy másik táborban hasonló máglyák égnek,
két összezuhánós csillagrendszer szomorú ikercsillagai.

Nincs időnk, sem helyünk mindenkit temetni,
összehordták a holtakat, a még használható fegyverek,
vérték, már elhelyezve a raktárban,

kulcsfontosságú minden, ami menthető,
egyre közelebb az idegen főváros.

Bemegyek a sátorba, homály fedi a terepasztalt,
a végső rend szerint hagyott makettet, bábukat.
A parancsnokaim hívattam, meghallgatom a jelentéseket,
sürgönyt küldök, győzelemről számolhatunk be.

A távolban, otthon aggódhatnak a hozzátartozók,
nem tudja senki, amíg nem látta,
minden család sorsa ugyanaz,
mégsem hiába születnek a gyerekeik.

